

ATYÁNK ÉS ISTENÜNK
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. ÁPRILIS 4. – HÚSVÉT 1. NAPJA)

Az istentisztelet meghallgatható a
<https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesek>
vagy a <https://www.facebook.com/refsarkadujtelek> oldalon.

Tükör: 1Tim 6,12. v.

Lekció: Jn 20,1-18. v.

Textus: Jn 20,17-18. v.

Énekek: 348/1; 356/1-5; 348/4; 348/5; Himnusz; 464/1-6;

OLVASMÁNY: János írása szerinti evangélium 20. rész 1-18. verse: „A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől. Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették. Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz. Behajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de nem ment be. Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek, és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyölítve, egy másik helyen. Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt. Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül. A tanítványok ezután hazamentek. Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírboltba, és látta, hogy két angyal ül ott fehér ruhában, ahol előbb Jézus holtteste feküdt; az egyik fejtől, a másik pedig lábtól. Azok így szóltak hozzá: Asszony, miért sírsz? Ő ezt felelte nekik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették. Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az. Jézus így szólt hozzá: Asszony, miért sírsz? Kit keresel? Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom. Jézus nevéen szólította: Mária! Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: Rabbuni! – ami azt jelenti: Mester. Jézus ezt mondta neki: Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez. Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondta neki.”

Igehirdetés előtti imádság:

Atyánk és Istenünk, örökkévaló, szent Isten! Annyi minden történt velünk a mögöttünk lévő napokban, hetekben! Ugyanúgy vannak közöttünk olyanok, akiknek elrepültek a napok, mint olyanok, akiknek életében kétség és reménység között vívódott minden perc, minden óra. Megköszönjük Neked, hogy megérhettük ezt a napot, a húsvét és feltámadás ünnepét. De imádkozunk azokért, akik ma, ugyanúgy, mint Mária, a temetőbe indulnak, hogy sírjanak szeretteik sírja mellett.

Feltámadott Úr Krisztus, vigasztald őket dicsőséges jelenléteddel.

Hálát adunk, Istenünk, hogy ha nem is juthatunk el ma a te házádba, de istentiszteletet tarthatunk a magunk csendességében, templommá válhat számunkra még az otthonunk is azzal, hogy testvéreinkkel együtt Téged keresünk és Téged imádunk! Add meg nekünk, kérünk, a feltámadás örömét, és ajándékozz meg, kérünk, a feltámadás ünnepének lelkiségével, békéjével.

Urunk, Krisztusunk, dicsőség néked, hogy nem tarthatott Téged fogva a halál, hanem legyőzted azt örökre! Kérünk, könyörülj rajtunk, hogy a mi lelkünket se tartsa fogva a haláltól való félelem, hanem telhessünk el a feltámadás reménységével, örök és végtelen hatalmadban bízva.

Nyisd meg, kérünk, Igéd értelmét előttünk, s a Te Szentlelked által juttasd el hozzánk életet gyógyító, lelket erősítő üzenetedet! Imádunk Téged, a feltámadott Urunkat! Áldj meg minket a szent Isten előtti hódolat örömével és békéjével!

Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

János írása szerinti evangélium 20. rész 17-18. verse:

„Jézus ezt mondta neki: Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez. Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondta neki.”

Szeretett Testvéreim!

Mindennapos tapasztalatunk, hogy nem mindenkinek erőssége a távolságtartás. Nemcsak most, amikor a járvány miatt eleve távolságot kellene tartanunk egymástól, hanem úgy általában a békés hétköznapiakban sem. Van, akinek a szeretetnyelvre a testi érintés, s ha olyannal szemben is gyakorolja, akit a testi érintéstől kiráz a hideg, akkor komoly feszültséget is gerjeszthet a másikban.

Nem kevesen vannak, akikhez ha valaki közelebb lép egy bizonyos, egyéneként változó távolságnál, akkor ösztönösen hátrébb lépnek. Sokszor nem is tudatos ez, jön belülről, mert belső igény, hogy egy bizonyos távolság legyen betartva. Mások nem pedig egyáltalán nem érzik ezt a távolságot, s ilyenkor érezzük úgy, hogy szinte belénk másznak, ami egyáltalán nem jó érzés. De mindez egyéneként változó és mindenkinek más-más szint a zavaró.

Különös, feltűnő, ahogy Jézus itt távolságtartásra szólítja fel Máriát. Annál is különösebb, mert ha olvassuk a feltámadás napi történetet Máté evangéliumában, akkor ott éppen azt találjuk, hogy az asszonyok megragadták Jézus lábát, és leborultak előtte. Miért tesz különbséget Jézus a többi asszony és a magdalai Mária között? Miért szólítja fel őt távolságtartásra?

Nekem úgy tűnik, hogy azért, mert Mária nem látja még azt a különbséget, amit a többi asszony már látott. A többi asszony leborult Jézus elé, amiben benne van az imádat, a hódolat, az Istennek kijáró tiszteletadás. Közel voltak Jézushoz, a lábát is megragadták, de mégis megtartották lelkükben a távolságot, megadták neki

azt a tiszteletet, ami már nem a földi Jézusnak szólt, hanem a halálon is győztes Isten Fiának.

A magdalai Mária gyászában, könnyes szemmel még nem lát tovább annál, minthogy újra itt van a Mester, és újra folytatódhat az a boldog időszak, hogy nap mint nap a Mestert, az ő Szabadítóját szolgálhatja, aki megszabadította a démonaitól. Hiszen a magdalai Máriából hét ördögöt űzött ki Jézus. Mária még csak odáig jutott el, hogy itt a földön akarja visszakapni Jézust.

A gyász fájdalmának természetes útja ez. Hiszen hányan vagyunk, akik elveszítettünk valakit, hogy gyászunkban, annak egy-egy szakaszában vissza akartuk kapni azt, aki eltávozott. Itt, a földön akartuk volna folytatni vele az életet, még akkor is, ha sokat szenvedett, ha nagy beteg volt, vagy a késő öregkor nyomorúságát szenvedte is. De mi azt kívántuk: bárcsak még egy kicsit velünk lenne. Bárcsak még egy kis időt együtt tölthetnénk. Mert ha gondozni kell, ha éjszaka virrasztani kell mellette, ha sóhajait halljuk, még az is jobb, mint hogy már nincs itt. Milyen önző gondolat ez. Mégis: természetesen érkező önző gondolat ez. Mert fáj a veszteség, fáj a hiány. Csak visszakapni szeretnénk azt, akit szerettünk, nem gondolva bele, hogy neki ez mit jelentene...

Valószínűleg a magdalai Mária is csak visszakapni szeretne volna azt a Jézust, akit néhány napja is még olyan boldogan szolgált, és olyan boldogan hallgatta a tanítását.

A feltámadott Úr Krisztus pedig ezt látta meg Máriában, és ezért szólította fel távolságtartásra: Ne érint engem! Mária, én már nem az vagyok, akit te ismertél! Mária! Én sokkal több vagyok, mint akit ismertél! Az én helyem már nem itt a földön van, hanem a mennyei magasságban! Meg kell tanulnod engem istenségemben szemlélned! Nemcsak a földi Mesteredet, hanem dicsőséges Istenedet kell bennem látnod. Mert nemcsak a földi, emberré lett Isten Fiaként akarok a tied lenni, hanem örökkévaló Uraként, Megváltóként, Üdvözítőként.

Áldom az Istent, hogy ez is megíratott a Szentírásban! Mert arra tanít ez minket, hogy nemcsak a bölcs, tisztaszívű, szent komolysággal tanító Jézusig kell eljutnunk. Nemcsak az embereket szerető, a szeretet embereként élő Jézusig kell eljutnunk. Nemcsak addig kell eljutnunk, hogy a szeretet embere a szeretetével csodákat tett, gyógyított, lelkeket emelt fel, új reménységet adott. Nemcsak az igazság mártírjáig kell eljutnunk, akit a világ nem fogadott be, hanem halálra adott, mert túl jó volt ehhez a világhoz. Tovább kell látnunk, a földi Jézusnál. Többet kell látnunk, mint egy egykori jó tanító személyét, egy egykor élt bölcs Mester ma is megfogadható tanítását.

El kell jutnunk a halált is legyőző, feltámadásával a halálon is győztes, örökkévaló Istenhez. A mennyben, az Atya jobbán ülő Jézus azt mondja ma is nekünk: Ne érints engem, ha csak egy jó embert, egy hajdani, szeretetből példát mutató embert, egy bölcs tanítót látsz bennem. Ne érints engem, ha csak ennyit akarsz belőlem megragadni, ha csak ennyit akarsz tőlem elfogadni.

Lépj távolabb tőlem, a „jó embertől”, a jó emberi példaképtől, hogy jobban láthass engem, a dicsőséges Istent. Ne emberként érints, ne emberként fogadj el, noha tökéletesen ember voltam. Hanem nézz rám úgy, hogy „én vagyok az első és

az utolsó, és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.” (Jel 1,17-18)

Ebben a világban, ahol sokan gúnyolódva beszélnek Jézusról, vagy már nem is törődnek vele, nem is hallottak róla, nem is tudják, hogy ki ő, te mutasd meg, hogy tiszteled, imádod, mint Isten Fiát, mint feltámadott Urat, mint üdvözítő Krisztusodat! Ezzel a tisztelettel, imádattal borulj elé, és akkor megragadhatod a lábát, megragadhatod a kezét, hiszen nem akar távol lenni tőled. Sőt a szívedben, az életedben akar lakozni, mindig közel akar lenni hozzád. Imádd őt, mint aki egy az Atyával, és Ő, a szent Isten örömmel lesz veled mindenkor. Mert Jézus nem eltávolodni akar tőlünk, hanem isteni dicsőségével és szeretetével akar közel lenni hozzánk!

Ezt az üzenetet bízta a feltámadott Úr Jézus Krisztus a magdalai Máriára: Menj el a testvéreimhez, és mondd el nekik mindazt, amit neked mondtam: *Felme- gyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.*

Ott leszek az Atyámnál, aki a ti Atyátok is. Hiszen nemrég hallhatták Jézus szájából: *„Én és az Atya egy vagyunk.”* (Jn 10,30) Ne itt a földön keressetek, hanem a mennyei dicsőségben, a mennyei szentségben! Keressetek, mint Uratokat és Isteneteket! És akkor megtaláltok.

Jézus Krisztus megmutatta nekünk az Atyát. Ő mondta: *„Aki engem lát, látja az Atyát.”* (Jn 14,9)

Ma is, Jézus Krisztus tanítását, életét, kereszthalálát és feltámadását szemlélve látjuk meg az Atyát, a mi Istenünket. Aki szent és irgalmas. Tiszta, de könyörületes. Dicsőséges, de számon tartja a mi por és semmi életünket is. Aki gyűlöli az erőszakot, a gonoszsgot és a hazugságot, de kész megbocsátani minden bűnt annak, aki ezt tőle kéri. Mert azért jött Jézus, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.

Jézus Krisztus megmutatta, hogy meg kell rettenünk az Isten dicsőségétől, mégsem kell félnünk Tőle, ha hozzá menekülünk. Megmutatta, hogy nem férhet össze szent és tisztátalan, de nem azért jött, hogy megsemmisítsen bűneink miatt, hanem hogy megszabadítson az ördög minden hatalmából.

„Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljete. Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata.” (Kol 1,12-14)

Ő a mi Atyánk és Ő a mi Istenünk! A feltámadott Úr Jézus Krisztus is Őrá mutatott fel. S nekünk éppen ezért Őt, az Örökkévaló Istent kell imádnunk, szeretnünk, szolgálnunk. Őbenne kell bízunk, aki teremtett, fenntart és bölcsen igazgat mindenedet. Nincs más Isten rajta kívül. Mert nem is lehet más Isten rajta kívül. *„Övé a dicsőség és a hatalom örökkön örökké!”* (1Pt 5,11)

Ha hisszük ezt, akkor csak őt követjük, csak rá hallgatunk, csak neki szolgálunk! Ha hisszük ezt, akkor nem vagyunk kiszolgáltatva a különböző eszméknek, irányzatoknak, hiszen tudjuk, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus mindenek felett való. Nem kell félnünk és rettegnünk más hatalmaktól. Mert ha erősebbek is nálunk itt a földön, de a mi Urunkat, Üdvözítőnket nem tudják felülmúlni.

S ha tudjuk és hisszük, hogy a mi Atyánk és Istenünk a menny és a föld Ura, minden látható és láthatatlan Ura, akkor kell-e bizonytalankodnunk abban, hogy

csak neki szolgálunk, és csak benne bízunk?

Krisztus a mi reménységünk! Az Ő szeretete, megtartó kegyelme a reménységünk egész életünk felől. Még ha a halál erősebb is nálunk itt, a földön, de a mi Urunk, a feltámadott Úr Krisztus előtt meg kell, hogy hátráljon. És mi várjuk a feltámadást és az örök életet!

Ezért többé nem a földi Jézust keressük sem a hétköznapi életben, sem nagy-
pénteken, sem húsvét ünnepén. Ő nem egyszerűen a szeretet tanítója számunkra, aki a szeretetben mindent elmos és összemos, hanem a szent Isten, akinek parancsa, akarata meghatároz minket!

Pál apostol írja: *„ha ismertük is Krisztust test szerint, most már őt sem így ismerjük.”* (2Kor 5,16b)

Éppen ezért Jézus Krisztus követése meghatározó számunkra: *„azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”* (2Kor 5,15)

Erre az elköteleződésre hívta Jézus a magdalai Máriát, a tanítványokat, és erre hív minket is.

Nem tudunk ma együtt úrvacsorázni, hogy Jézus Krisztus értünk megtörtetett testének és értünk kiontatott vérének jegyei megerősítsék a hitünket, a Krisztussal való kegyelmi szövetségünket. Hiányzik ez a lelkünknek.

Mégis, amikor ma újra elmondjuk az ének szavával: *„Imádlak Téged, egyedül Uramat, nem vetem másba én bizodalmamat!”* (256. dicséret 9. verse),

vagy elmondjuk: *„Tied vagyok! Szabadíts meg, hiszen utasításaidat kutatom.”* (Zsolt 119,94),

vagy csak annyit tudunk mondani, mint Tamás, miután látta Jézust: *„Én Uram, és én Istenem!”* (Jn 20,28), akkor megerősödik a Krisztussal való szövetségünk.

És úrvacsorai közösség nélkül is megvallhatjuk hittel: Krisztus az enyém örökre. *„többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”* (Gal 2,20)

Jézus azért tartotta távol magától a magdalai Máriát, hogy Mária örökre rátalálhasson. Nem eltaszította magától, hanem megajándékozta magával. Nem mint földi Jézussal, hanem mint örökkévaló, dicsőséges Megváltóval.

Húsvét, a feltámadás ünnepe így lehet igazán a mi ünnepünk is. Úgy, hogy nem elégszünk meg a földi Jézusról szóló különféle tanításokkal, hanem befogadjuk Őt, mint örökkévaló Istenünket, mennyei Atyánkat, aki meghalt és feltámadt, hogy örökké velünk lehessen irgalmas szeretetével. A földi Jézus életétől, tisztaságától nagyon távol van a mi életünk. A földi Jézusra csak távoli eszményképre nézhetünk.

De bármilyen mélységben legyen is az életünk, bármilyen sötét legyen is a múltunk, a dicsőséges Úr Krisztus közel jön irgalmas szeretetével és azt üzeni: *„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”* (Ézs 43.1b) Ámen

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, hálát adunk Neked, hogy a Szentírásból ismerhetjük földi életedet, tanításodat, szeretetedet, csodáidat! Köszönjük, hogy Te mégsem csupán egy emberi példakép vagy, amit vagy tudunk követni, vagy nem. Köszönjük, hogy ismerhetünk úgy is, mint az Isten Fiát, a dicsőséges Urat, aki könyörültél rajtunk, amikor életedet adtad értünk, hogy bűnbocsánatot nyerve visszatálhassunk az Atyához.

Bocsásd meg nekünk, hogy még mindig tudunk úgy élni, mintha nem Te lennél a menny és a föld Ura! Bocsásd meg nekünk, hogy merünk a Te törvényeddel szembe menni, mintha nem lenne hatalmad minden bűnünket számon kérni rajtunk! Bocsásd meg, hogy tudunk hűtlenek lenni, amikor pedig Te örök hűséggel ragaszkodsz hozzánk! Segíts minket, hogy valóban Neked tudjuk adni a szívünket és életünket a feltámadás reménységében!

Áldunk Téged, aki ma is szabadító, erős Isten vagy! Kérünk, mutasd meg szabadító kegyelmedet, amikor a bűn ellen harcolunk az életünkben, és a világ életében! Mutasd meg szabadító, gyógyító kegyelmedet, amikor a betegekért, a kórházban levőkért, az orvosokért, ápolókért, mentősökért, kórházi lelkészekért és beteglátogatókért imádkozunk!

Kérünk, segítsd meg azokat, akik ma is műszakban vannak, életüket mentenek, fáradoznak, hogy lehessen húsvéti örömük, amikor láthatják munkájuk jó gyümölcsét, betegek gyógyulását a Te kegyelmed által.

Imádkozunk a gyászolókért, a félelemben élőkért, hogy vigasztald meg őket a feltámadás reménységével!

Könyörgünk országunk, egyházunk vezetőiért, a népek vezetőiért, hogy bölcsen, a békét és a szeretetet munkálva kormányozhassanak! Könyörgünk állítsd meg azokat, akik háborút, romlást, pusztulást készítenek elő, hogy ne tudják véghezvinni gonosz szándékukat!

Kérünk, hozd el királyi uralmat a földre, hogy a gonosz viasszoruljon és a Te szentséged és dicsőséged töltse be a földet. Így munkálkodj bennünk is, megváltotaidban most és mindörökké! Ámen

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

*Szeretettel kívánunk mindenkinek áldott,
kegyelemmel teljes feltámadás ünnepet!*